

Zamlčená historie Ruska

© Nicolai Levashov, 2003, [zdroj](#)

Poznámka překl.: v následujícím textu mají některé pojmy poněkud jiný význam, než je jim dnes přisuzován, je myslím na místě malé vysvětlení, pro správné pochopení.

- pojem RASA ve smyslu Véd nemá nic společného s dnešním významem. Zkratka RASA pochází ze zkrácení fráze „**Rod Asů (ze) Strany Asů**“, neboli „**Rod Asů z Kraje Asů**“. Z hlediska Véd tedy nemají žádný smysl pojmy jako bílá rasa, žlutá rasa apod. Také se v nich ani na jednom místě nenachází sousloví "Bílá Rasa". Pojem "Svatá Rasa" (rusky - Sviata Rasa), měl pro pisatele Véd význam, jež by se dal do dnešní řeči přeložit zhruba jako "Jasně/Moudré Rody Asů (ze Země Asů)". Termín Svatý (Sviaty) neznamenal Svatý v dnešním smyslu, ale význam byl podobný jasný / čistý / moudrý apod.

- v textu je často používán pojem **kmen**. To by mohlo evokovat ideu primitivnosti, ve spojitosti s často omílanou frází "primitivní kmeny". Chápat to takto by opět bylo chybou - **kmen** byl prostě a jednoduše organizační "jednotka" sociální struktury tehdejší společnosti, a neměl žádnou návaznost na vysokou či nízkou kulturní či jinou vyspělost. **Kmen** se skládal z **rodů**, a několik kmenů dohromady tvořilo **klan**.

Rusko je jedinečná země, jedinečná v každém ohledu. Vezměte si například, jméno – Rusko (Russia)... a můžete nalézt mnoho vrstev informací, dnes už obyvatelům neznámé. Nemají navíc ani nejmenší podezření, že v názvu jejich země je něco ukryto.

Název „Rusko“ (Russia) pochází z jiného slova, „Russea“, které obratem pochází z ještě staršího názvu, „Russenia“ / „Rassenia“. Russenia byla jedna část Slovansko-Árijské Védické Říše (2), a rozkládala se na území západně od Ripejských hor (Ural).

Území na východ od Uralu až k tichému oceánu, ohraničeno ze severu územím s názvem Lukomorie (rozkládající se až k arktickému oceánu), a z jihu sahající až k indii, se nazývalo Země Svaté Rasy (Land of Holy Race – rusky Sviata Rasa). (3). Cizinci však nazývali tuto zemi odlišně. Jedno z posledních jmen daných této zemi ostatními, známé v Evropě ještě v 18. století, byl název Velká Tartarie (Tartaria Magna / Great Tartary) (4). Podle prvního vydání britské Encyclopedia Britannica, vydané v roce 1771, to byla největší země/říše na světě. Čtenář který by si dal tu práci a získal přístup k prvnímu vydání z roku 1771, by tam tuto informaci o našel, jakož i mnoho dalších informací o této zemi. V pozdějších vydáních však někdo záhadně tyto informace „opomněl“ zahrnout do vydání.

Tato říše byla říše Slovanů, kteří se sami nazývali Rusové. Ale žilo zde také mnoho lidí různých jiných národností, kteří měli stejná práva jako hlavní část obyvatel.

Název „Tartarie“ nemá nic společného s dnešním pojmem „Tataři“, označující turkický kmen. Když se přichozí ptali místních obyvatel kdo jsou, slyšeli odpověď - „Jsme děti Tarcha a Tary (5)“ - bratra a sestry, kteří, podle přesvědčení tehdejších Slovanů, byly patrony a strážci Ruska.

Toto přesvědčení se nevzalo „odnikud“. Lidé přišli na zemi skrze tzv. **hvězdné brány** zhruba před 40.000 lety. Mezi hvězdnými poutníky byla i malá skupina vysoce pokročilých humanoidních bytostí, velmi podobných člověku, kteří zformovali něco jako kastu učitelů a byli ostatními nazývaní Ury (Urs). Urové (7) měli vysoké schopnosti za rámec představivosti většiny ostatních, „obyčejných“ lidí.

Urové se stali učiteli a průvodci ostatním lidem. Chránili původně poměrně malé množství osad „obyčejných“ lidí před predátory, jak dvounohými, tak ostatními. Urové učili lidi a pomáhali jim zvládnout základní technologie, a předali jim vědomosti které lidé v této době potřebovali, jakož i vědomosti které budou pochopeny a potřebné až za tisíce let. Za účelem ochrany a zachování těchto vědomostí, vznikla kasta volchvů (8), kteří měli jako základní povinnost nedopustit, aby tyto předané vědomosti zanikly, a zachovávat je v co nejautentičtější podobě.

Za tímto účelem volchvové-strážci obdrželi dvě runové abecedy, každá z nich byla používána volchvy různé úrovně zasvěcení. Tyto abecedy byla d'Árijská a ch'Árijská runová písmena. Paměť na Ury – učitele, byla zachována až dodnes v některých slovech, jako například kultura – kult-UR-a, což znamená systém morálních a duchovních konceptů, které byly předány Ury.

Systém dvou kast se odrazil ve jménech, používaných jejich sousedy. Například, většina asijských sousedů Slovansko-Árijské Říše nazývala její obyvatelé „Ur-rusy“, sjednocujíc názvy dvou kast do jednoho slova. Ještě i dnes některé jazyky nazývají Rusy tímto tradičním jménem – Urruses.

Byla také doba, kdy se názvy slovanských kmenů formovaly přidáváním předpon před kořen „rus“, odrážejíc jednotlivé odlišnosti daných kmenů, například, Et-rus-kové, P-rus-ové. Předpona „et“ před vlastním jménem Rusů znamená „osvícení Rusové“ - nositelé vysoké kult-ur-y. Důkaz jejich existence byl nalezen na severu Itálie ve formě kamenných artefaktů - umění a napsů. Jméno „Prusové“ znamenalo „Perunovi Rusové“ (10), jejich další jméno kterým označovali sami sebe bylo Venedi / Veneti (11) (bojovné kmeny západních Slovanů). Název Prusko se zachovalo ve formě místopisného názvu území kde žili až do 19.-20. století i přesto, že Germánské (Gótské) kmeny dobyly toto území už v 9-10. století n.l.

Gótské kmeny vyhubily většinu Prusů-Slovanů, asimilovali zbytek a „půjčili“ se jejich jméno. V 19. století pak Prusové sehráli hlavní úlohu při sjednocování německých mini-států do jednoho celku.

Během tisícileté historie Slovanů, kteří původně měli společnou kulturu a jazyk, formace názvů, kterými jednotlivé kmeny nazývali sami sebe, byla ovlivněna množstvím faktorů. V časech Urů všechny slovanské kmeny měli jméno „Ur-rus“. Poté, co Urové odešli, funkce, kterou zastávali ve společnosti, musela být delegována mezi „běžné“ obyvatele.

Takto vzniklo několik kast: kasta volchvů, nositelů vědění a tradic, kasta profesionálních bojovníků, obránců před vnějším nepřítelem (Varjagů), kasta řemeslníků, zemědělců a pastevců dobytka a podobně. Nad všemi kastami byla dědičná aristokracie. Po zmizení Urů, jednotlivé skupiny přidaly k obecnému kmenovému jménu (Rus) takovou nebo onakou předponu odrážející typ jejich převažující aktivity (Et-rus-kové, P-rus-ové). Pastevci dobytka se takto začali nazývat Skotové, obyvatelé lesů Drevljané, apod.

Postupem času se jednotlivé kmeny začaly izolovat, hlavně jako důsledek poslední doby ledové, kdy na Sibiři nastal hladomor a část slovanských kmenů opustila svoji domovinu, hledajíc nové území. Ti, kteří odešli, se začali nazývat podle vůdce (Kniaz), který je vedl. Např. kmen vedený Knížetem Sarmatem se začal nazývat Sarmatové (Sarmatians), ti kteří následovali Skyta se začali nazývat Skytové (Scythians), a podobně.

V průběhu času, společné Védické kulturní kořeny se začaly odlišovat, jako důsledek toho, že jednotlivé kmeny byly vystaveny kulturnímu vlivu původních obyvatel území, kde se usadili nebo které dobyli. Ale takto nevznikly kompletně nové „národy“, byly to pořád ti stejní Slované, kteří se v případě, že se navrátili do své původní vlasti, opět začali nazývat jednoduše Rusy. Přesně z tohoto důvodu „historikové“ dnes nedokáží vysvětlit, například, náhlé a kompletní zmizení Sarmatů a Skytů z dějin.

Tyto kmeny nikam nezmizely, ale, po opětném sjednocení se svým „mateřským“ kmenem, přijali původní jméno podle tehdy uznávaných sociálních tradic. Byly jako jedna „větve“ slovanské „kmenové řeky“, na čas se oddělující pod novým jménem, aby se po čase zase připojili k hlavnímu toku. V tomto případě vlili po čase zpět do hlavního toku „čerstvou krev“, zatímco mnohé jiné „kmenové větve“ opustily „původní koryto“ natrvalo.

Postupem času se z těchto kmenových „odnoží“ staly „nové“ slovanské kmeny. Tyto nové kmeny – Srbové, Bulhaři, Makedonci, Chorvaté, Češi, Slovieni, Polané, a mnoho dalších – se odlišovali jeden od druhého v menší či větší míře v jazyce, tradicích a kultuře. Nicméně, všechny tyto kmeny si byly až do středověku perfektně vědomy toho, že pocházejí z Slovansko-Árijské Védické Říše a mají za sebou tisíciletou minulost (12). Vše zde uvedenou není výplod chorého mozku či fantazie... může to být demonstrováno velmi skutečnými historickými, archeologickými, a antropologickými důkazy, které však byly a stále jsou ignorovány tzv. „historiky“, s diplomy a vědeckými tituly.

Například, v roce 1999 profesor A.N.Chuvyrov z Baškirské státní univerzity našel kamennou desku v jižní části Uralu, poblíž vesnice Chandar. Tato deska se ukázala být 3D reliéfní mapou záposibiřské oblasti, vytvořenou technologií neznámou dnešní vědě, a to technologií takového rázu, že dnešní civilizace by ještě stále nebyla schopna podobnou mapu vytvořit.

Tato volumetrická mapa obsahuje takový stupeň detailů, jejichž zmapování vyžaduje nejméně vesmírné družice dnešních schopností. Na mapě jsou, navíc k reliéfu krajiny, zachyceny dvě soustavy zavlažovacích kanálů s celkovou délkou 12.000 kilometrů při šířce 500 metrů, a 12 přehrad, 300-500 metrů širokých, až 10 kilometrů dlouhých, a až 3 kilometry hlubokých. Je vidět také ploché platformy – území srovnané do dokonalé roviny – ve tvaru (při pohledu shora) kosočtverců, poblíž těchto vodních kanálů.

Na desce se nachází také nápisy ve formě hieroglyfických-slabičných písmen, které z nějakého důvodu byly ihned navrženy jako nějaká forma staročínského písma. Později se ukázalo že to byla zcela mylná domněnka.

Idea primitivnosti Slovanských předků byla natlučena do našich hlav, a ulpívá v mozcích ruských vědců tak pevně, že nejsou schopni ani uvažovat možnost, že tyto nápisy jsou ve Slovansko-Árijském runovém písmu. Tyto nápisy mohou být jednoduše dekodovány a jeden ani nemusí cestovat na druhý konec světa, vše co je potřeba je porovnat tyto nápisy s runami Slovanských Véd.

Předpokládá se, že takovýchto kamenných desek bylo celkem 348, které dohromady tvořili kompletní 3D mapu naší planety. Drtivá většina z nich je nejspíše ztracena nadobro, poté co „przritelé ruské historie“ rozšířili svou moc na v 18-19.století nově získaná sibiřská teritoria, a zde zavedli jimi prosazovaný „povolený“ názor na minulost.

I přesto, v dokumentech z 18. století se dochovaly záznamy o existenci nejméně 200 takovýchto desek. Falsifikátoři historie, podporovaní Romanovci, a z nichž téměř všichni byli cizinci, nikoliv Rusové, zničili během 19. století téměř všechny fyzické důkazy o existenci Slovansko-Árijské Védické Říše, v té době už zaniknuvší, ale ještě o 100 let dříve všem v Evropě známé jako Velká Tartarie (Tartaria Magna / Great Tartary).

Nicméně, nikdy není možné zničit úplně vše. Ruskému lidu se povedlo zachovat, tu a tam, střípky historie, artefakty, knihy, často riskující život, odmítajíc přihlížet tomuto masovému a cílevědomému ničením všech stop jejich minulosti.

A tyto střípky se ukázaly být dostačující na rekonstrukci pravdivého obrazu ruské minulosti. A v poslední době, se daří těchto „střípků“ nacházet čím dál více.

Koncem 20. století, lidé získali přístup ke Slovansko-Árijským Védám, které obsahují mnoho velmi zajímavých informací, které byly a jsou tiše ignorovány moderní vědou. Tyto unikátní manuskripty, přeloženy do moderní Ruštiny říkají že poslední doba ledová byla důsledkem války mezi Antlanií (Atlantidou) a Velkou Russenií (12). Tato válka se odehrála před o něco více než 13000 roky. Tehdy se lidé přemisťovali na velké vzdálenosti v rámci planety pomocí Vajtman a mezi planetami se přemisťovali pomocí Vajtmar. Každá Vaitmara (kosmická loď délky cca 200km) pojmul 144 Vajtman. Nyní je jasné, že ony masivní plochy srovnané do dokonalé roviny, které jsou vidět na dříve zmíněné reliéfní mapě okolí Uralu, nejsou nic jiného, než přistávací plochy pro Vajtmary a Vajtmany. Poslední Vajtmary opustily naši planetu zhruba před 1500 lety, před začátkem Noci Svaroga (13).

Existuje další zajímavý dokument – Velesova Kniha. Poslední záznamy v ní byly udělány volchvy v Novgorodu na konci 10.století n.l. Tato pokrývá více než 20.000 let slovanské historie. Říká nám také o velkém ochlazení (počátek doby ledové), což byl důsledek katastrofy, když úlomky měsíce Fatta (14) dopadly na zem během války mezi Velkou Russenií, a její provincií Antlanií (Atlantidou), která se chtěla zbavit „rodičovského“ dozoru.

Prudké ochlazení a změna klimatu na území Sibíře a dálného východu přinutilo velké množství antických Slovanů opustit domovinu a přesunout se do tehdy neobydlených oblastí evropy. Toto vyústilo v závažné oslabení Russénie. Její jižní sousedé – Arímijci, obyvatelé Arímie (tak tehdy byla starověká Čína nazývána) se toho okamžitě pokusili využít, a vtrhli mohutnými vojsky na území Russénie. Válka byla velmi závažná a nerovná, ale nakonec naši předkové proti velké přesile obyvatelé Russénie nad starověkou Čínou-Arímií zvítězili.

Tato událost se stala před 7518 roky (2010). Vítězství bylo tak významné, a finální, že naši předkové zvolili den podepsání mírové smlouvy – 22. října podle současného kalendáře – jako nový referenční bod počítání času.

Podle slovanského kalendáře je nyní rok 7518 (2010) od podepsání mírové smlouvy v Hvězdném Chrámu. Takže, ruská historie má více než 7500 let nové éry, která započala po vítězství nad starověkou Čínou v této válce. Ruský voják probodávající draka pomocí kopí, nyní známý jako sv. Jiří, se stal symbolem tohoto vítězství.

Smysl tohoto symbolu nebyl nikdy vysvětlen, nebo alespoň já jsem na žádné vysvětlení nikdy v oficiální historii nenarazil. Po přečtení Slovansko-Árijských Véd ale všechno dává jasný smysl.

V minulosti, starověká Čína nebyla nazývána pouze Arímií, ale také zemí Velkého Draka. Takto se ostatně „obrazně“ nazývá dodnes. Ve staroruštině, drak se nazýval hadem. V ruské pohádce, hlavní hrdina Ivan Carevič bojuje s tříhlavým, šestihlavým a nakonec devítihlavým hadem Gorynyčem,

aby osvodil Vasilisu. V každé ruské pohádce je na konci věta ve smyslu: „pohádka je smyšlená, ale obsahuje zrnka pravdy“. Jaké „zrnko“ obsahuje tato?

Vasilisa představuje obraz Vlasti. Ivan-Carevič je kolektivní obraz ruských bojovníků, osvobozujících svou zemi od nepřátel – hada Gorynyče – Velkého Draka – armád Arimie, neboli Číny. Tato pohádka uchovala památku na toto vítězství, a jezdec probodávající kopím hada-draka se stal jeho symbolem. Není třeba věnovat pozornost tomu, jak tento symbol „nalakovala“ církev, podstata zůstává stejná – velké vítězství slovanských-ruských armád nad nepřítelem před 7518 lety.

Bohužel, tato událost byla zapomenuta nadobro. Ruští historikové, mezi nimiž, bohužel, nenajdeme skoro žádného původem Rusa, nás Slovanů „informují“, že jsme vylezli z doupat v 9-10 století n.l. a byli jsme takoví primitivové, že jsme neměli žádnou státnost, a teprve „osvícená“ Evropa nás všemu naučila.

No, naučit se něco užitečného je vždycky vítaná věc, ale bylo to doopravdy takto? Vzpomeňme si, že v polovině 11. století n.l., dcera Jaroslava Moudrého, princezna Anna, se vdala za krále Francie. Přicházejíc z „divoké“ Kyjevské Rusi, Anna neviděla příchod do Paříže jakožto vstup do civilizovaného světa, ale naopak, dívala se na Paříž jako na trochu honosnější vesnici. Tohoto se dochoval důkaz ve formě jejich dopisů...

Do Francie, nejbližší provincie, kterou tehdy Francie byla, vzala si s sebou část knihovny, z níž některé knihy se do Ruska vrátily až v 19. století a byly nalezeny v knihovně Sulakadzajeva. Byl to on, kdo provedl první překlad Velesovy Knihy, která byla psána runami na dřevěných deskách, do moderní ruštiny. Po Sulakadzejevově smrti, jeho žena prodala většinu jeho knihovny Romanovcům, a od té doby se po většině těchto knih slehla zem.

Pouze malá část knihovny, včetně Velesovy Knihy, která byla vyfotografována Mirolubovem v roce 1942, našla cestu do rukou dalších sběratelů. Velesova Kniha, psaná volchvy, odráží historii části slovansko-ruským klanů, které opustili vlast - sedmiřečí, jak byla tehdy oblast sedmi sibiřských řek nazývána: Irij (Irtyš), Ob, Jenisej, Angara, Lena, Išim a Tobol. Další název tohoto území bylo Bělovodí (16).

Obsah Velesovy Knihy má poměrně mnoho společného se Slovansko-Árijskými Védami, a archeologické nálezy posledních desetiletí kompletně odsunují „námitky“ „skutečných historiků“ do obskurity. No v určitém smyslu mají tyto „pravdu“. Slovo „historie“ vzniklo spojením dvou slov: „his+tory“ (from+tora) - „Z Tóry“, což znamená doslovně „příběhy z dějin Judejského lidu“.

Přirozeně, Velesova Kniha nemá s historií Judejců nic společného, z prostého důvodu, že odráží minulost Slovanů-Rusů. A já osobně v ní nevidím žádný problém, protože neobsahuje žádný pokus zkusit minulost Judejců ani jakéhokoliv jiného lidu. Kniha popisuje minulost Slovanů. No máme zde nyní velmi zajímavou situaci: židé mají právo na svou minulost, stejně jako všichni ostatní na této planetě, kromě nás, Slovanů, kterým je minulost odepřena, zvláště velká minulost. Dokonce reálné fotografie Velesovy Knihy pořizené v roce 1942 byly prohlášeny za padělek, zatímco velká většina „historických“ dokumentů sloužících jako podklad současné historické vědy nejsou ničím víc, než tištěné nebo psané kopie ze středověku.

Nejzajímavějším faktem je, že poté, co tyto kopie vznikly, všechny originály bez výjimky zmizely – buď shořely v ohni inkvizice, prohlášeny za kacířská díla, nebo byly „náhodou“ ztraceny v požárech a pohromách, které postihly bez výjimky všechny starobylé knihovny. Knihovna v Alexandrii, Aténách, Cařihradu, Etruská knihovna v Římě, lehly popelem téměř současně. Knihovny Jaroslava I. Moudrého (978-1054), a Ivana Hrozného (1530-1584), zmizely beze stopy. Všechny originály shořely nebo zmizely, zatímco jejich kopie byly tak „prozířetelné“ zachráněny a

oslavovány. A nikdo je neprohlásil za kacířská díla, a na jejich základě je psána his-TOR-ie naší civilizace. A všechny tyto události proběhly na přelomu středověku a novověku, konkrétně v 15-17. století, což mělo jisté objektivní důvody.

Hlavní město Slovansko-Árijské říše, Asgard Irijský, bylo zničeno nájezdy kočovných Džungarů (17) v roce 7039 od podepsání mírové smlouvy, neboli v roce 1530 n.l. Bylo to město mohutných kamenných pyramid, město volchvů a vedunů / vedunií (18). Bylo pokladnicí vědění, které bylo střeženo v umělých jeskyních pod pyramidami. Nemělo žádné opevnění; nicméně, po velmi dlouhou dobu se žádný nepřítel nebyl schopen dostat ani na dohled tohoto města.

Asgard byl obklopen sedmi koncentrickými silovými poli/bariérami, která znemožňovala průchod jak nepřátelským armádám, tak jednotlivcům záškodnického smýšlení. S počátkem Noci Svaroga, toto ochranné pole začalo pomalu slábnout, díky přirozeným mechanismům. A nakonec *černí mágové* („kněží“ kultu Kali-Ma, také Černé Matky, měsíčního kultu smrti, v němž byly např. obvyklé lidské oběti), za použití poměrně odporné metody, uspěli v neutralizaci této ochrany těsně před tím, než město vzaly útokem najaté hordy hrdlořežů, takže volchvové neměli žádnou šanci toto ochranné pole obnovit. Město bylo vypleněno a vypáleno, většina volchvů a ostatních obyvatel zabita, a manuskripty nevyčísitelné hodnoty, některé přinesené do Asgardu ještě z Da'Árie (Hyperborey), zničeny. Naštěstí však neuspěli ve zničení všeho, ty nejcennější knihy byly vždy uchovávány ve speciálních komorách hluboko pod zemí, o nichž nájezdníci neměli povědomí.

Slovo „jeskyně“ (v ruštině – peshera) se původně skládalo ze dvou slov – Peshe-Ra, tzn. Potrava-Ra, což znamená potrava pro ducha, a v moderním významu koresponduje s pojmem knihovna – studnice vědění. Význam je v tom, že jeskyně, ať už umělá nebo přírodní, tvoří určité mikroklima s konstantní teplotou a vlhkostí a tlakem. Tyto podmínky představují ideální prostředí pro dlouhodobé uchování knih, z nichž většina v té době byla psána na té nejtenčí kůži, na dřevěných deskách, a podobně.

Věřím, že v blízké budoucnosti tyto přeživší knihy budou opět vyneseny na světlo světa, a odhalí velká tajemství naší minulosti.

Ale zatímco na toto čekáme, pojďme pokračovat v hledání zrníček pravdy v tom, co máme k dispozici.

Společné psi-pole Říše udržováno nejvyššími volchvy mj. pomocí pyramid bylo po zničení Asgardu Irijského značně oslabeno. Toto oslabení se nejdříve a s největší intenzitou projevilo v okrajových částech říše, a ze všeho nejdříve v evropských provinciích. Toto se projevilo v tom, že vládci těchto provincií - s tituly králů a knížat, ale ve skutečnosti jen volení zástupci – povstali v revoltě, a prohlásili spravované provincie jako nezávislé na centrální správě.

Říše již dříve ztratila část své původní síly, když ztratila některé své okrajové části v době o 4 století dříve, díky machinacím svých nepřátel. Ale až po druhém pokusu v roce 1530 se těmto podařilo zničit Asgard Irijský, a začali systematicky ničit veškerou evidenci jakéhokoliv spojení mezi původní říší a jejími částmi. Staré knihy byly zničeny, a nové napsány. Byly mírně „poupřaveny“, takže neobsahovaly žádnou zmínku o Slovansko-Árijské říši. Období před 10. stoletím v Evropě bylo prohlášeno za doby temna, století barbarů, jež byli osvíceni teprve návratem vzdělanosti Svaté Říše Římské.

Větší část Slovansko-Árijské říše, ačkoliv rozštěpena na několik samostatných částí, po odtržení okrajových provincií, však stále uspěla v zachování základních Védických tradic a hodnot předků.

Jedna z těchto částí – Moskevská Rus, s východní hranicí podél Volhy (původní slovanské jméno této řeky je RA) – byla vystavena důmyslné manipulaci „prozápadních“ skupin, mezi nimi i aristokracie, která vyvolala tzv. Smutné Časy - („Smutnoye Vremya“ / „Times of Trouble“), fyzickou likvidací dynastie Rurikovců a nastolením vlády Romanovců, kteří v realitě namísto zájmů vlastní země, hájili mnohem více „západoevropské“ zájmy.

Romanovci podle tehdejších tradic neměli žádné právo na moskevský trůn – „dostali“ jej z rukou západoevropských politiků výměnou za „malou“ službičku. Co tato „službička“ představovala? Pojďme se v duchu vrátit do tehdejších časů.

V první řadě, Romanovci, kteří dychtili po moci, nejprve důkladně „očistili“ tehdejší aristokracii od těch, kteří, ke své smůle, měli buďto více nároku na trůn, nebo byli více věrni tradicím jejich lidu, čímž se stali překážkou na cestě Romanovců na Moskevský trůn.

Když Romanovci vykonali tuto špinavou práci, jejich „loutkovodiči“ z toho křivě obvinili Ivana IV.. Každý, kdo se jim pokusil odporovat skončil s hlavou na popravním špalku.

Za vlády prvních Romanovců se děly poněkud zajímavé věci. Mezi lety 1653 – 1656, hlava církve, patriarcha Nikon, provedl náboženskou reformu. Pojďme se nyní podívat, co se skutečně skrývalo za touto reformou.

Před Nikonovou reformou křesťanství, v Rusku byla *pravoslavná (pravověrná)* víra. Křesťanství, jako „státní“ náboženství, většina lidí přijímala jako nutné zlo, protože bylo v zásadním rozporu s jejich pohledem na svět, s "ruskou duší". V těchto časech lidé žili podle norem *pravoslavi* - systém konceptů a hodnot, založených na tisícileté tradici slovanských Véd. Podle jejich pohledu, Slované, potomci Hvězdného Klanu, vnuci "Daždboga" - Tarcha Perunoviče, nemohli přijmout dogmata křesťanství, která transformovala všechny v otroky boha, jejichž úděl bylo snášet bez reptání všechna neštěstí a muka osudu, jakožto trest za jejich „hříchy“. Nebylo důležité, že narozené dítě nemělo žádný čas vykonat jakýkoliv hřích, ač by se jakkoliv „snažilo“! Podle křesťanství už mělo pykat za své hříchy, jen co přišlo na svět...

Tato reforma-diverze byla učiněna za účelem „podvést“ ruskou duši za jakoukoliv cenu. Křesťanství se začalo nazývat „pravoslavné“, aby „dopřálo“ sluchu Slovanů, a mnoho védických obřadů bylo jakoby zahrnuto do tohoto nového „křesťanství“. Avšak "otrocká" podstata se nezměnila, jen se navenek křesťanství obléklo do jiného hávu. Křesťanství (i když pod jinými názvy) bylo původně vytvořeno jako ospravedlnění otroctví, nástroj „uvěznění“ majority otroků pod autoritou minority otrokářů v zemích a říších, kde otrokářství bylo společenskou normou.

Téměř současně s tímto, v roce 1682, v čase vlády cara Fjodora Aleksejeviče Romanova, bylo zrušeno *metničestvo (местничество / Order of Precedence)* - systém obsazování vyšších státních funkcí a úřadů podle urozenosti kandidátů nebo funkcí držných jejich předky. Zároveň s tím, knihy s tímto spojené, týkající se obsazování státních pozic za předchozích 200 let, a všechny genealogické knihy mapující rodové linie staletí nazpět byly zničeny, a nová genealogická kniha byly napsána – tzv. Sametová Kniha, ve které bylo všechno „jak bylo potřeba“.

Zásadní otázka však je: komu to bylo ku prospěchu a proč...

Ještě jedna grandiózní „úprava“ byla provedena za časů Petra Aleksejeviče Romanova, více známého jako Petra I.. Rušic patriarchát a podržujíc církevní moc autoritě státu, de facto stávající se její hlavou, v roce 7208 slovanské chronologie (1700 n.l.), Petr I. zavedl na území Moskevské Rusi používání křesťanského kalendáře.

Tahem pera, obrazně řečeno, stal se rok 7208 slovanské chronologie (od podepsání mírové smlouvy s Arímií v Hvězdném Chrámu) z vůle Petra I. rokem 1700 n.l., okrádajíc tímto slovanskou/ruskou kulturu o 5508 let historie, nehledě na tisíciletí která předcházela.

A toto byl teprve počátek....

(1) Russenia (Rassenia) byla oblast, kde se usadili potomci Velké Rasy (rusky - Sviata Rasa), myšleno dobrovolné „osadníky“ pocházející z jiných planet, kteří byli první civilizací na této zemi. Postupem doby se tento název přetřansformoval ve zkráceninu „Rus“.

(2) Slovansko-Árisjka Říše se rozkládala na území nynější eurázie.

(3) „Země Svaté Rasy“ byla zemí Asů („bohů“ žijících na zemi) - reprezentantů vysoce rozvinutých civilizací. Zkratka RASA pochází ze zkrácení fráze „**Rod Asů** (ze) **Strany Asů**“, neboli „Rod Asů z Kraje Asů“. „Země Svaté Rasy“ se skládala ze čtyř klanů: d'Árjové, ch'Árjové, Rasénové a Svjatorusi.

(4) Velká Tartarie (Tartaria Magna) byla nejstarším státním útvarem bílých lidí na asijské části Eurasie. Předkové pozemských lidí přišli na naši planetu z různých hvězdných systémů: Velké Rasy (bílá), Velkého Draka (žlutá), Ohnivého Hada (červená) a Ponurého vřesoviště? (Gloomy Heath) (černá).

(5) Bohyně Tara byla ochránkyní přírody, a její starší bratr Tarch (také Daždbog / Dazdbog) byl strážce Vědení.

(6) Hvězdné brány jsou komplexy, jež používají gravitační a prostorové zakřivení, nebo také torzní systémy, které jsou používány na dopravu mezi různými planetami.

(7) Urové jsou zástupci planety Urai, slovo „ur“ znamená obyvatelné nebo úrodné území.

(8) Volchv je kněz / mnich - strážce vědění a posvátných textů

(9) d'Árijské a ch'Árijské znaky jsou dva ze čtyř způsobů psaní používaných Velkou Rasou: další jsou Svjatoruské obrázkové písmo, a Rassénská Molvitsa.

(10) Perun byl bůh-patron všech bojovníků, obránců vlasti a klanu Svjatorusů – (Rusů, Bělorusů, Astů, Litsů, Latsů, Latgallů, Zemgallů, Srbů, atd. ...)

(11) Veneti byli obyvatelé Venedie, kam migrovaly klany a kmeny Venedů / Venetů. Velmi zhruba to odpovídá území západní Evropy.

(12) Antlanie byla ostrov v Atlantiku, který osídlil klan Antů. Tento se potom začal nazývat Země Antů – Ant-lan, Antlanie. Řekové jej pak pojmenovali Atlantis a jeho obyvatelé – Atlant'any. (Stojí za zmínku, že ne všichni Antové osídlili tento ostrov, část jich zůstala v Evropě a ještě ve středověku jsou záznamy o slovanském kmeni Antů.)

(13) Noc Svaroga, podle slovanské tradice, je název obtížných časů, kdy sluneční soustava prochází prostorem Temných Světů.

(14) Fatta, Lelia a Mesiats byly 3 původní satelity Země. Oběžná doba **Fatty** (staří Řekové tento měsíc nazývali Phaeton) byla 13 dní; **Lelia**, nejbližší k Zemi a nejmenší, měla oběžnou periodu 7 dní.

(16) Bělovodí nebo také krajina Svaté Rasy; Irij (Irtyš) znamená čistý, průzračný.

(17) Džungaři (Jungars / Zungars) je kolektivní označení několika Oiratských (zápodomongolských) kmenů.

(18) Vedun / Vedunie je osoba znající a praktikující skryté vědění Véd. Často mj. zastávali také roli léčitelů. Hlavní cíl upalování čarodějnic ve středověku byla právě fyzická eliminaci veškerých vedunů / vedunií a jejich vědění.

(19) Da'Árije byl země / kontinent na místě dnešní arktického oceánu, dnes pod mořskou hladinou. Ve starověku nazývána také Hyperborea, Arktida, Severie, Arktogea.

(20) Smutné Časy – „Smutnoye Vremya“ bylo období ruské historie mezi roky 1598 a 1613, kdy prakticky panovalo bezvládní a občanská válka, vedoucí k vážné politické a sociální krizi skoro vedoucí ke kolapsu státu.

Zamlčená historie Ruska (2)

Petr Veliký, třetí car Romanovské dynastie je nazýván „velikým“ v historii ruského lidu. „Veliký“ je poměrně závažné slovo. Jaké byly ony „veliké“ činy, kterými si Petr Alexejevič Romanov (1672 – 1725) zasloužil tento přívlastek?!

* * *

„Se všemi lidmi v Evropě je možno dosáhnout cílů lidskými metodami, ale s Rusy ne... musím pracovat s ne-lidmi, se zvířaty, které musím transformovat v lidi“. Tato autentická fráze Petra Velikého jasně ukazuje jeho postoj k ruskému lidu (1).

* * *

Je těžké uvěřit, že tyto „zvířata“ ocenila takový přístup k nim přívlastkem „Veliký“. Rusofobové ihned prohlásí, že transformoval „zvířata v lidi“, a proto se Rusko stalo Velkým Ruskem, a „zvířata“ proměněná v lidi mu dala jméno „Petr Veliký“ z vděčnosti za toto.

Nejspíše, byla to naopak cesta, jak „páni“ Romanovců odměnili svého pohůnka za adekvátní „práci“: eliminace všech známek majestátnosti ruského lidu, jež nedávaly spát vládcům v západní Evropě (která ještě nedlouho předtím byla nejodlehlejší ruskou provincií), a kteří chtěli vytvořit svou vlastní verzi „velké historie“, bez jakékoliv účasti Ruska nebo ruského lidu v ní.

Jeden z Petrových „velkých činů pro dobro ruských lidí“ bylo přestoupení na křesťanský kalendář. Jako výsledek zmizelo **5508** let ruské historie (ode dne podepsání mírové smlouvy v Hvězdném Chrámu), společně s mnoha tisíciletími, která tomu předcházela. A to byl teprve začátek...

Navíc to byla kompletně nelogická akce ze strany Petra. Ten se vyhlásil Císařem Ruské Říše, a tato „vymazaná“ tisíciletí historie by mu posloužila jako podklad, na němž by mohl takovýto titul legitimně nárokovat, jakožto navázání na předchozí velikost a úspěchy minulých říší. Nicméně, když mluvíme o „obnově majestátnosti“, pojďme se podívat na rozlohu „Velké“ Říše za časů Petra.

Na všech nezměněných mapách vydaných před rokem 1772, včetně map z prvního vydání *Encyclopedia Britannica*, oblast, jíž vládli Romanovci byla následující: na západě vedla hranice v čáře Riga – Smolensk – Belgorod, přiléhající k **Malé Tartarii**, lépe známé jako Záporožský Síč. Na jihu hranice vedla podél Donu a Volhy, dále k Samaře a přiléhající k Uralu (Ripejským horám) zhruba v této zeměpisné šířce. Na východě hranice vedla pohořím Uralu až k severnímu moři. Na severu byla ohraničena Laponskem a Švédskem. Říše Romanovců byla na mapách označena jako „**Muscovite Tartary**“ - Moskevská Tartarie. (2)

Není bez zajímavosti, že na všech historických mapách z 18. století a dřívějších, moskevský Car (který je v moderní falšované historii vždy identifikován jako vládce rozlehlé ruské říše) je nazýván pouze jako vládce Moskevské Tartarie, nebo dokonce pouze jako *Moskevský Kníže*.

V Encyklopedia Britannica z roku 1771, Ruská Říše, lépe známá jako **Velká Tartarie** (Great Tartary, Tartaria Magna), se rozkládala na území celé Asie, od Uralských hor až ke Kamčatce:

„**TARTARIE**, rozlehlá země v severní části Asie, ohraničená Sibiří na severu a západě, tato se nazývá **Velká Tartarie**. Tartari, kteří žijí jižně od Sibiře a Moskvy, tito jsou Astrachani, Čerkézové, a Dagestánci, kteří žijí severozápadně od Kaspického moře. Kalmyčtí Tartari, žijící mezi Sibiří a Kaspikem; Uzbečtí Tartari a Mogulové, žijící severně od Indie a Persie, a v neposlední řadě, Tibetští Tartari, žijící severozápadně od Číny.“ (3)

Podle Encyklopedia Britannica existovala rozsáhlá země Tartarů, která se skládala z provincií různé velikosti. Největší z těchto provincií byla **Velká Tartarie**, pokrývající Západní Sibiř, Východní Sibiř, a Dálný Východ. Na jihovýchodě se pak nacházela **Čínská Tartarie** (neplést prosím s Čínou), a takzvaná **Nezávislá Tartarie** (Střední Asie) se nacházela na jih od Velké Tartarie. **Tibetská Tartarie** (Tibet) se nacházela severozápadně od Číny a jihozápadně od Čínské Tartarie. Na sever od Indie byla říše Mogulů (**Mogul Tartary**), dnešní Pákistán.

Uzbecká Tartarie (Bukarie, moderní Uzbekistán) byla vklíněna mezi Nezávislou Tartarií, Čínskou Tartarií, a Persií.

Existovalo také několik Tartarií v Evropě: **Muscovite Tartary** (Moskevská), **Kubáňská Tartarie** a **Malá Tartarie** (Záporožský Síč).

Význam slova „Tartarie“ byl vysvětlen v první části tohoto článku. Je zřejmé že nemá nic společného ani s dnešním pojetím Tatarů nebo Mongolů, ani s dnešním Mongolskem. Mongolská (Mogulská) Tartarie se nacházela na území dnešního Pákistánu, kdežto moderní Mongolsko se nachází severně od Číny mezi Čínou a Ruskem, v dobových termínech, zhruba mezi Velkou Tartarií a Čínskou Tartarií.

Říše Mogulů z 18. století a dnešní Mongolsko jsou od sebe odděleny vzdáleností tisíců kilometrů stejně jako pohořím Himaláje. Jejich obyvatelé jsou naprosto rozdílní lidé, kteří nemají nic společného. Obecně řečeno, slovo Mogul je řeckého původu, a znamená velký/majestátní, a nemá nic společného se sebeoznačením žádného asijského kočovného kmene.

Dívajíc se na mapy z 17-18. století, vidíme nejméně 10 různých Tartarií, indikujíc že tyto byly předtím částmi mohutné **Slovansko-Árijské Védické Říše**, která ve středověku byla v Evropě známa jako **Velká Tartarie** (Great Tartary).

Takovéto množství „malých“ Tartarií se objevilo jakožto následek odtrhávání-se okrajových provincií, které se dělo po oslabení hlavní Říše jako následek invaze hord Džungarů (4), kteří vzali útokem a kompletně zničili hlavní město – **Asgard Irijský** – v roce 7038 slovanské chronologie, neboli v roce 1530 n.l.

Nicméně, i po ztrátě okrajových provincií, Slovansko-Árijská Říše byla na konci 18. století stále největší zemí na světě. Obsahovala části jihovýchodní Evropy, Západní Sibiř, Východní Sibiř, Dálný Východ, významnou část Severní Ameriky, a mnoho ostrovů a souostroví. Vidíme zde impozantní seznam teritorií, které byly za rámec vlivu Romanovců až do příchodu Kateřiny II. (1729-1796), ale o tomto až za chvíli, nyní se vraťme k době Petra Velikého.

„Velká říše“ Petra I. bylo pouze teritorium Moskovské Tartarie. Toto ukazuje, že to byla ještě nedávno pouze provincie Slovansko-Árijské Říše (Velké Tartarie). Oddělení se odehrálo během vlády **Dmitrije Donského**, který převzal moc v knížectví Vladimir-Suzdal. Před Dmitrijem Donským nebyl žádný svrchované vládce v této provincii-knížectví Velké Tartarie. Pozice Velkoknížete (*Velikii Kniaz*) nebyla dědičná, nýbrž volená *sněmem* (*Veche*). Velkokníže byl vybírán z „elity“ (v pozitivním smyslu slova) tehdejší sociální společnosti.

Původně, pouze osoba která měla genetické predispozice pro určité znalosti a schopnosti, byla nazývána *Kniaz (Kníže)*. „Kniaz“ v původním slovanském jazyce (tj. na genetické úrovni) znamená „ten, který má na srdci zušlechťování Země“, nebo, zjednodušeně *kniaz* je *synem ušlechtivosti země*. (6). Jinými slovy, pouze osoba osvícená věděním se mohla stát *kniazem*, osoba vyspělá / vyvinutá (duchovně) za normální hranice. Ne každý mohl dosáhnout osvícení věděním, ani se to nedalo koupit, ukrást, ani přivlastnit.

Když takováto osoba dosáhla stavu blízkému osvícení (věděním), začala „zářit“ zevnitř, což většina lidí mohla vidět nebo cítit. Kvůli tomuto jevu tyto lidé byli nazýváni „zářícími“, a později, po pokroucení podstaty tohoto pojmu, se stalo oslovení „Vaše Jasnosti“ normou pro oslovování každého, kdo držel titul *kniaz*, byť jen „na papíře“.

Nepochybně, vlastnosti a kvality nezbytné pro toto osvícení věděním byly uchovány na genetické úrovni, a přenášeny na děti (8). Nicméně, genetické kvality nebyly jedinou podmínkou pro dosažení osvícení skrze vědění. Také to vyžadovalo osobní kvality nositele této genetiky. Proto ne všechny děti, a někdy vůbec žádné z dětí *kniazů* dosáhli na tento stav. Nebo někdy děti, dosáhnuvši počátečních stádií osvícení, mohly sejít na špatnou cestu, například skrz nedorozumění, a přitom být vedeny těmi nejlepšími motivy (z jejich úhlu pohledu), ale bráno objektivně – chybnými motivy, nebo následujíc jejich pokroucené osobní ambice.

Toto se stalo v případě skutků **Dmitrije Donského** (1350-1389), který, jsa v dostatečné míře otráven ideami křesťanství, považoval absolutní osobní moc jako jedinou cestu jak zajistit prosperitu země. V roce 1374 zrušil post *tysiatsky* (9) po smrti posledního *tysiatskyho* – urozeného *Bojara* (10) Vasilije Velijaminova. Toto byla nenapravitelná chyba Dmitrije Donského, která mnohem později přinesla ovoce ve formě „Velké Ruské Revoluce“ v roce 1917.

Tento čin vedl k nerozumným akcím Ivana Velijaminova, syna Vasilije Velijaminova, který, ochuzen o dědičný post, zradil Dmitrije Donského a stal se vůdcem opozice. Požadujíc obnovení původních tradic, obrátil se na pomoc k nepřátelům Slovansko-Árisjké Říše, k Janovským kupcům, kteří byli podporováni Katolickou církví a všemi západoevropskými monarchy, kteří se teprve nedlouho předtím stali „králi“, absolutními vládci jim svěřených provincií které dostali do správy od Slovanské Říše, a tuto „mateřskou“ říši nesmiřitelně nenáviděli, neboť pro ně byla symbolem nelegitimnosti jejich moci.

Ivan Velijaminov získal veřejné nepřátele Slovanů-Rusů na svou stranu, což utvrdilo Dmitrije Donského v přesvědčení o správnosti jeho vlastních akcí. Chyba ruského patriota, jímž Dmitrij nepochybně byl, a slepota uraženého *bojara*, Ivana Velijaminova, vyústila v občanskou válku v celé oblasti, která byla v této době stále ještě nazývána Moskevská Tartarie. Výsledkem této války byla porážka vojsk Ivana Velijaminova, která se skládala z Janovských žoldáků a rytířů západní Evropy, a také z oddílů ruských Kozáků vedených Ruskými *kniazů*, kteří se postavili na stranu starých tradic.

Kdyby se Ivan Velijaminov neobrátil na zapřísáhlé nepřátele Ruska pro pomoc, moderní historie by byla kompletně odlišná. Zdá se že tato „pomoc“ mu byla mazaně nabídnuta v pravý čas; a Velijaminovův pocit osobní urážky ho udělal slepým k důsledkům svých akcí, které udělaly Ruské státnosti velkou škodu.

Věc je, že pravomoce postu *tysiatsky*, vojenské autority, byly prakticky rovny pravomocím *Velko-Knižete (Veliki Kniaz)*. Toto vytvářelo **balanci síly**, která zabraňovala jak *velko-kniazů*, volenému civilního vládci provincie, jímž byl právě Dmitrij Donský, tak *tysiatskymu*, volenému vojenskému vůdci, uzurpovat absolutní moc – stav jež nevyhnutelně pro danou zemi vede ke katastrofě.

Absolutní moc rozkládá lidské bytosti, zvláště duchovně nevyzrálé, jakými v pravdě byli oba dva protagonisté tohoto dramatu, jehož scénář byl pečlivě naplánován jedním a tím samým „režisérem“. Určitá slova, ve vhodnou chvíli, v určitém rozpoložení duše, byla řečena oběma účastníkům, a tito oba začali konat ve shodě se scénářem zjevně řízeným někým jiným, v důsledku čehož historie celého světa „odbočila“ na jinou, horší, cestu.

Avšak, toto se stalo, a další část Slovanské Říše se odtrhla od mateřské země. Stala se oddělenou, a prakticky nezávislou na své mateřské zemi. Nicméně, jeden z protagonistů sehrál na historické scéně poměrně odlišný part, než od něj bylo „očekáváno“.

Po upevnění absolutní moci, Dmitrij Donský uspěl v úkolu kompletně se vymanit z vlivu „loutkovodičů“, osvobodit od těchto rozkladných elementů svou zemi, a zachovat naživu většinu tradic a zvyků, jaké panovaly v mateřské říši, čímž se staly vztahy mezi Moskevskou Tartárií a mateřskou říší poměrně velmi přátelské a blízké. Tento obrat přiměl „loutkovodiče“ k hledání nových cest, jak zničit Slovancko-Árijskou Říši.

Říše nemohla poslat svou hlavní vojenskou sílu do západních provincií kvůli faktu, že na svých jihovýchodních hranicích byla soustavně angažována v ozbrojeném konfliktu s hordami Džungarů, kteří byli pomalu vytlačováni ze svého původního území rozšiřující se Čínou, a neměli jinou možnost k přežití než migrovat na sever a severozápad, což pro Slovancko-Árijskou říši znamenalo jediné – nekončící válku o přežití. Zničení hlavního města *Asgard Irijský* bylo výsledkem tohoto konfliktu. Toto se stalo v roce 7038 slovanské chronologie, neboli v roce 1530 n.l..

Vraťme se nyní k Romanovcům. V době, kdy se na historické scéně objevil Petr Alexejevič Romanov, jeho děd již dávno zničil prastaré knihy – *Knihu Stavů* a *Genealogickou Knihu*, čímž splatil svůj dluh svým vlastníkům. Někdo by mohl říct: „Na tomto není nic divného. Romanovci zničili tyto knihy, aby zakryli jejich nelegitimní uzurpování trůnu, a nechali namísto toho vytvořit *Sametovou Knihu*. Obvyklá praxe, co je na tom špatného?“

Špatné je na tom to, že se díky tomu stalo falzifikování ruských dějin možné: „primitivní“ Slované pozvali Varangiany aby jim vládli, 300 let *tatarsko-mongolského jha*, které ve skutečnosti neexistovalo, neboť Rusové, Slované, byli tito Mogulové (Mongolové) a Tartari, jak tehdy byli nazýváni západní Evropou.

Petr „Veliký“ je také velmi zajímavá a rozporuplná historická postava. Zamysleme se nad pověstmi o jeho údajném nahrazení dvojníkem za mladých let, během jeho cesty s *Velkou Ambasadou* (*Velikoe posolstvo*) (12). Dvacetišestiletý muž odjel s touto výpravou. Byl vysoký, pevné postavy, fyzicky zdravý, s vlnitými vlasy a znaménkem na jeho levé tváři. Velmi vzdělán, miloval vše ruské, pravoslavného vyznání, atd..

Za dva roky poté se objevila kompletně jiná osobnost. Byl to muž který stěží mluvil rusky, nenáviděl vše ruské, nenaučil se rusky psát do konce svého života, zapomněl vše, co věděl před jeho cestou s *Velkou Ambasadou* a zázračně získal nové vědomosti a dovednosti, které předtím neměl. Zmizelo mu znaménko z tváře; měl rovné vlasy; vypadal jako nezdravý čtyřicetiletý muž. Vskutku, poměrně významné změny se v tomto mladém muži udály během dvou let cestování, nezdá se vám?

(konec 2. části)

(c) Nikolaj Levašov 2004. Překlad Hox.

1 Demin V.M. *From Russiches to Russians*, Moscow-Omsk, "Russian Truth", 2003, p. 24.

2 Encyclopedia Britannica, Svazek. II, Edinburgh, 1771, s. 682.

3 Encyclopedia Britannica, Svazek. III, Edinburgh, 1771, s. 887.

4 *Džungaři* je kolektivní název několika kočovných Oiratských (západomongolských) kmenů

6 Grinevitch G.S. *Parent Slavonic Written Language*, Moscow, 1993, ISBN 5-85617-001-6.

8 N. Levashov. *Spirit and Mind*, Vol. 2, Chapter 9; San Francisco, 2003.

9 „Tysiatsky“ byl vojenský vůdce ve starém Rusku, který velel armádě dobrovolníků nazývané *tisyacha (tisíc)*. V Novgorodské republice, *tysiatsky* byl volen ze zástupců *Bojarů* na sněmu – *veche*, na dobu jednoho roku. K roli vojenského velitele také často představovali zástupce „obyčejných“ lidí, dohlíželi na stavby opevnění, civilních projektů, a sloužili také jako vyslanci do jiných zemí.

10 *Bojar* byl člen nejvyšších pater Slovanské aristokracie, nad ním byl již jen *Kniaz* – vládce provincie.

12 „[Velká Ambasáda / Velikoe posolstvo](#)“ ([The Grand Embassy](#)) byla ruská diplomatická mise do západní evropy v letech 1697-1698.

Zamlčená historie Ruska (3)

Je zajímavé, že v záznamech *Velké Ambasády* nejsou žádné zmínky o skutečnosti, že by se Michajlov (pod tímto jménem mladý Petr cestoval) nakazil během cest tropickou horečkou, a všichni členové výpravy věděli velmi dobře, kdo je Michajlov a o takovéto události by určitě existoval záznam. Osoba, která se navrátila z cest trpěla chronickou formou horečky *denge*. Vykazovala známky dlouhodobé léčby rtuťovými přípravky, které byly v té době používány na léčbu horečky *denge*. A je třeba také zdůraznit, že

výprava cestovala severní námořní cestou, nikoliv jižní, kde by existovala teoretická možnost se horečkou *denge* nakazit.

Další „zajímavost“ je ta, že po návratu z mise *Velké Ambasády*, Petr I. demonstroval značnou zběhlost ve vedení námořního boje. Ovládal specifické schopnosti, které lze získat jen častou praxí, vyžadující osobní účast na mnoha operacích obsazení nepřátelské lodi. Všechna tyto fakta poukazují na to, že muž, který se z výpravy vrátil, byl zkušený námořník (pirát?), který se účastnil mnoha bojů a plavil se v jižních vodách.

Před svou cestou se mladý Petr nikdy nezúčastnil žádného námořního boje, kvůli svému mládí a faktu, že Moskevská Tartarie neměla příliš přístupů k moři, kromě Bílého moře, které nemůže být nazváno tropickým za žádných podmínek. Petr ho navštívil pouze několikrát a vždy jako čestný host / pasažér.

Zajímavý je také jiný fakt. Mladý Petr miloval svou ženu (Jevdokiji Lopuchinovou) velmi mnoho. Během své cesty mu zjevně velmi chyběla a napsal jí mnoho dopisů, ale když se konečně vrátil domů, poslal ji natrvalo do kláštera, aniž by ji vůbec viděl. Také se odehrálo několik náhlých úmrtí ihned poté, co se Petr z dvouleté mise vrátil (v roce 7207, neboli 1699 n.l.). Jeho „mentor“ P. Gordon a jeho „přítel“ F. Lefort zemřeli téměř současně a „náhle“. Byl to původně jejich návrh, aby se Petr vydal inkognito s *Velkou Ambasádou*. (13)

Mohli bychom pokračovat ve výčtu faktů, která podporují verzi, že osoba, která odcestovala na dvouletou cestu Evropou, a osoba, která přijela nazpět, byli dva různí lidé. Nejspíše, tato záměna byla provedena, protože mladý Petr se neukázal tak „ohebný“, jak si přáli „bossové“ Gordona a Leforta. Uvažujíc tento scénář, nikdo by zřejmě skutečnému Petrovi nezáviděl jeho osud.

Ať to bylo jakkoliv, všechny své „velké“ skutky Petr vykonal až po návratu z cesty po Evropě. Pojdme se nyní podívat na některé tyto „velké“ skutky více zblízka.

1. Ihned po svém návratu zavedl do používání **křesťanský kalendář**, bylo to v roce 7208 slovanské chronologie, neboli roku 1700. Nepochybně Petr (skutečný) si byl naprosto vědom existence křesťanského kalendáře, ale před odjezdem s *Velkou Ambasádou* tuto možnost nikdy ani nezvažoval.

Díky tomu slovanský kalendář a datování událostí, odvíjející se od podepsání mírové smlouvy v Hvězdném Chrámu po vítězství našich předků nad starověkou Čínou (Arimíí, tehdy), před 7519 lety (počítáno od roku 2011), zmizel nadobro. To znamenalo, že tisíciletá historie ruského lidu zmizela také, a nastaly podmínky pro možnost falzifikaci historie. Tato „práce“ byla vykonána „velkými ruskými historiky“ Gottliebem (Teofilem) Siegfriedem Bayerem, Gerardem Fridrichem Müllerem, a Augustem Ludvíkem (von) Schlozer – všichni z nich byli Němci. Za několik generací, málo lidí už si pamatovalo události před nástupem Petra „Velikého“.

2. Zavedl nevolnictví, ve skutečnosti otroctví, mezi svými vlastními lidmi. Předtím neexistovalo žádná forma otroctví nikde ve Slovansko-Árijské Říši, ani v žádné z jejích odtržených provincií. Dokonce ani váleční zajatci, zajmutí během válečných operací, se nestali otroky v obvyklém smyslu tohoto slova.

S válečnými zajatci bylo zacházeno lidsky. Pracovali v domácnosti svého „vlastníka“ jako zaměstnanci, jedli u stejného stolu, spali ve stejném domě. Když si odpracovali několik let, zajatci měli volbu buďto vrátit se do své země, nebo zůstat a získat společenské postavení zcela adekvátní místním obyvatelům, mohli si založit rodiny, postavit dům atd. Toto „otroctví“ spočívalo jen v tom, že jejich práce nebyla placená. Rusové, kteří byli vždy svobodnými lidmi a akceptovali právo ostatních být svobodný, byli svým **vlastním vládcem** proměněni na otroky v nejhorším smyslu slova, na začátku 18. století.

Během tisíciletí, nikdo nebyl schopen zotročit ruského člověka; Rusové odmítali otroctví každým kouskem své bytosti. Jejich nepřátelé však našli cestu jak zotročit ruský lid skrze jejich vládce a institut absolutní monarchie. Tímto, absolutní monarchie zavedená Dmitrijem Donským nesla své první, ale nikoliv poslední, hořké ovoce. Dnes je celý svět plný „humanistických“ řečí o lidských právech, ale nějak podivně, nikdo nespěchá tyto práva přiznat i Rusům.

3. Petrovy „reformy“ a války měly velmi negativní ekonomický efekt. Populace v mezi lety 1700 a 1725 klesla z **18 na 16 milionů**. Nevolnictví a de facto otrocký systém zruinovalo a zbrzdilo ekonomický vývoj země. V časech, kdy prakticky všechny západoevropské země zaváděly reformy na zrušení posledních aspektů nevolnictví / otroctví, chápajíc, že kdyby nevolnictví nezrušily, odsoudily by se k záhubě, jejich moskevský „chránělec“ toto pro ruský lid zavedl.

Kdyby Petr I. opravdu měl zájem na prosperitě svého lidu, všiml by si tohoto jevu během své cesty po Evropě s *Velkou Ambasadou*. A pokud ani on ani žádní členové tomuto faktu nevěnovali pozornost, znamená to jediné následující:

a) Jako hlava státu byl neschopná figurka, která se na tomto postu neměla octnout za žádných okolností. Podle starých tradic, jejichž nahlodávání začalo za časů *Rurika (14)* a bylo dokončeno Dmitrijem Donským, takováto osoba by se nikdy hlavou státu nestala.

b) Petr I. byl mentálně zaostalý

c) Petr I byl naverbován protiruskými silami během své cesty po Evropě. Toto je velmi nepravděpodobné, neboť „verbíří“ mu nemohli nabídnout nic, co by již jako absolutní monarcha neměl.

d) Petr I. byl důmyslně naveden jeho falešnými přáteli, aby se zúčastnil cesty s *Velkou Ambasadou*, a během této cesty byl nahrazen dvojníkem, který se mu podobal vnějším zjevem. Množství rozdílů ve vlastnostech a chování, a analýza skutků, které provedl po návratu, dělají tuto možnost velmi pravděpodobnou a jedinou logickou.

4. Petrova reforma církve byla namířena jak proti starověrcům, tak proti křesťanské církvi, a volchvové – strážci Slovansko-Árijského Védického vědění přešli do ilegality. Petr I. přikázal přinést všechny staré knihy z klášterů, měst a vesnic, do hlavního města, za účelem výroby kopií. Je zajímavé, že tyto „kopie“ které se měly vyrobit, ani původní knihy, již nikdy nikdo neviděl. Je také zajímavé, že kdo se vzepřel tomuto příkazu, byl popraven.

5. Vypuzení Kozáckých jednotek za hranice Moskevského knížectví přinutilo Petra I. začít formovat armádu podle evropských standardů. Za tímto účelem pozval vojenské poradce a důstojníky ze západoevropských zemí, dávajíc jim enormní pravomoci v porovnání s ruskými důstojníky. Cizinci pohrdali vším ruským a dávali to velmi jasně najevo všem, kdo byli pod nimi, což byli hlavně ne-vojáci přivlečení do armády rozkazem Cara. Vliv cizinců v armádě, ve veřejných službách a v školském systému vyvolal vlnu opozice mezi aristokracií i běžným lidem.

Petr udělal velkou strategickou chybu odmítnutím kozáckých vojáků kvůli jejich ctění starých tradic. Principy *Kozáckých lán (15)* byly použity Bolševiky, když ti tvořili své jízdní oddíly, které sehrály rozhodující úlohu v občanské válce v letech 1918-1924.

6. Porážkou švédské armády, Švédsko oslabilo a ztratilo svůj vliv na zbytek Evropy. Toto vyústilo k posílení Evropy na úkor Ruska. Ruské teritoriální zisky byli draze zaplacený dvěma miliony lidských životů. V těchto čase celá populace Evropy čítala dohromady méně než 20 milionů lidí.

Byl to Petr I., který první začal páchat genocidu na ruských lidech a Slovanech obecně. Bylo to během jeho vlády, kdy se Rusko stalo figurkou na mocenských hrách západoevropských států, a životy ruských lidí „vedlejšími ztrátami“ v těchto plánech.

7. Petr I. „prosekal cestu Evropou“, poskytujíc Rusku přístup k finskému zálivu, po navrácení oblastí pod ruskou správu po porážce Švédska. Lépe řečeno, spíše „prosekal cestu do Moskvy“ pro evropské země. Před jeho časy, počet cizinců a jejich vliv v Moskevské Tartarii (knížectví) byl minimální. Pouze diplomaté, někteří kupci a velmi nepatrný počet cestovatelů měl právo překročit ruské hranice.

Petr I. umožnil vstup hordám „dobrodruhů“ toužícím jen po tom namastit si kapsy ruskými penězi. Všem těmto cizincům byla dána rozsáhlá privilegia, v porovnání s těmi, jaká měla původem ruská aristokracie a ruští obchodníci a podnikatelé.

8. Aby Petr I. byl schopen zaplatit enormní výdaje na armádu, zavedl množství nových daní a opatření. Za tímto účelem mj. „importoval“ ze Švédska vodku a udělal z ní státní monopol. Vodka se prodávala ve státních putykách, v hospodách a ve stanicích na výměnu koní. Před érou Romanovců, ještě v dobách Ivana Hrozného (1530-1584), opilost byl přestupek trestán těžkou pokutou a vězením.

Byl to právě Petr „Veliký“, který způsobil těžký alkoholismus na všech společenských vrstvách v Rusku, díky masivní kampani na propagaci vodky a „inspirací“ svým příkladem opíjet se do němoty. Monopol vodky přinesl do státní pokladny ohromné množství peněz, což bylo přesně to, s čím počítal – a peníze utracené státem se povětšinou rychle vrátily zpět jako platby za vodku.

Tento seznam by mohl pokračovat donekonečna. Všechny Petrovy „velké skutky“, před jeho smrtí v roce 1725, přinesly Moskevskou Tartarii (která se později začala nazývat Ruská Říše) do nevalných ekonomických a sociálních podmínek, srovnatelných jen se stavem za občanské války - *Smutných Časů (16)*, na jejichž vzniku se Romanovci také aktivně podíleli, a které je vynesly k moci.

„Vítězství“ nad Švédskem přineslo ruskými lidem enormní zatížení, přesněji řečeno, Rusům, kteří živořili pod nadvládou Romanovců, což bylo skutečné „jho“, nikoliv to smyšlené Mongolsko-

Tatarské.

Když se podíváme na rozsah „Ruské Říše“, již vládl Petr I., podle mapy z roku 1717, vidíme, že teritoria pod jeho správou jsou sice podstatně větší, než jakákoliv evropská země té doby, ale nemá nic společného s „pravou“ Ruskou Říší – Slovansko-Árijskou Říší nebo také Velkou Tartarií, kterou později „ruští“ historici přisoudili Petru Velikému. Východní hranice Moskevského Knížectví vedla podél Uralských hor!

Je také zajímavé, že na této mapě je několik Novogradů. Dvě města: Novograd na Ladoze a Novograd na Volze, stejně jako města v oblasti Zlatého Kruhu, skupina měst označených na mapě jako Novograd velkými písmeny. Potvrzuje to domněnku akademika Fomenka, že Velký Novograd byla skupina měst Zlatého Kruhu, obchodní a kulturní centrum Moskevského Knížectví, a nikoliv jedno malé město na Ladoze. Na mapě je dokonce hlavní město – Moskva – zobrazeno menším písmem, než Velký Novograd. Je to další potvrzení falsifikace ruské historie.

Bohužel, z historie Ruska a ruských lidí se nezachovalo nezfalšováno nebo pokrouceno téměř nic. Možná je načase, aby se všichni Rusové konečně dozvěděli pravdu o své minulosti, namísto hisTORie která je nám předkládána. Zde je však otázka – kdo profituje z nahrazení minulosti hisTORií?

Nicolai Levashov, July 29, 2004, překlad Hox.

12 „Velká Ambasáda / Velikoe posol□stvo“ (The Grand Embassy) byla ruská diplomatická mise do západní evropy v letech 1697-1698.

13 E.T. Baida - The Great Impostor (zarpeter.narod.ru/facts.htm), S. Karpushenko Pseudo-Peter. The Scaffold For The Emperor, Moscow, 2000.

14 *Rurik* nebo *Riurik* (830–879) byl a Varangianský vůdce, který získal pod kontrolu oblast Ladogy v roce 862, postavil osadu Holmgard poblíž Novgorodu, a založil dynastii Rurikovců který vládla až do 17. století.

15 *Kozácká lava* je vojenský formace kdy úzká formace 100 jezdců při útoku zformuje oblouk.

16 *Smutné Časy – Smutnoye Vremya* – je období ruské historie kdy vládlo bezvládí a chaos, nastalo po smrti posledního cara z dynastie Rurikovců (1598) a trvalo do uzurpování moci Romanovci (1613). Během této doby nastala těžká ekonomické a sociální krize, která vedla k dočasnému kolapsu státního systému.

Zdroj: <http://leva-net.webnode.cz/>